

TƏRBİYƏSİZ ARILAR

Yay başladı. Hər bir tərəfə məzuniyyətə getdi, mən də öz bağma, Göyçaya getdim. Balkonda təmizlik işləri ilə məşğul olanda bilmədən əlim arı pətəyinə toxundu və təbii haldır ki, arılar buna biganə qalmadılar. Nəticəsini yəqin ki, hamı başa düşür: spirt, qatıq, pələnc və sair müalicəvi üsulları tətbiq edərək birtəhər özümə gəldim. Hamı zəng edib hal-əhval tuturdu. Bu xəbərdən universitetimizin Media resursları mərkəzinin direktoru Natella xanım da çox narahat olur. Elə bu anda rəssamımız Rafiq müəllim Natella xanımın kabinetinə daxil olur:

- Natella xanım, nə olub? Niyə belə narahatsınız?
- Bilirsiniz nə olub? Firəngiz xanıma düz yeddi yerdən arı sancıb!
- Nə olsun? Canım, camaat arı sancmaqla müalicə kursu keçir, Firəngiz xanıma yeddi arı nə edə bilər ki?
- Rafiq müəllim, necə də sakit deyirsiniz “nə olsun?” Necə yəni nə olsun? Firəngiz xanıma tərbiyəsiz arılar sancıb.

ALTIĞACA SƏYAHƏT

Bir yay səhəri Altıağac meşəsinə səyahətə yollandıq. O vaxtlar “Xəzər”in bir avtobusu və bir əvəzəndilməz sürücüsü – İsa var idi. Hər yerə onunla gedərdik və hər dəfə də ya benzin qurtardı, ya da təkər sıradan çıxardı. Meşə yolunda hər yarım saatdan bir mən deyirdim: “İsa, saxla, işimiz var”. İsa da dinməz-söyləməz maşını saxlayırdı. Hər dəfə də 3-4 xanım düşür, ora-bura baxır, sonra avtobusa minirdilər. Mənsə komanda verirdim: “Hə, İsa getdik!”

Bu minvalla meşə yolunda avtobus 3-4 dəfə dayandı. Axırda arxada oturan Hamlet müəllimin səbri tükəndi:

- Ay Firəngiz müəllimə, nə olub? Bu avtobusu niyə belə tez-tez saxlayırsınız?

Mən də günahkarcasına dilləndim:

- Hamlet müəllim, maqnitofona batareya qoymaq yaddan çıxıb, deyirik bəlkə yolda tapa bildik.

- Eləmi? Mən bilmirdim ki, Altıağac meşələrində batareya bitir...

Firəngiz Nəsirova,

*Xəzər Universitetinin
İngilis dili kafedrasının baş müəllimi*

MƏN DÖVLƏT SİFARİŞİ İLƏ QƏBUL OLMUŞAM

Magistraturaya qəbul olanların qeydiyyatına hazırlıq dövrü idi. Həmin dövrdə, magistraturada müxtəlif ixtisaslar üzrə təhsil haqqının miqdarında xeyli dəyişikliklər edilmişdi. Lakin bu dəyişikliklər bir qədər gec edildiyindən uyğun məlumatları “Magistr” jurnalında qeyd etmək mümkün olmamışdı və gələnlərin çoxu təhsil haqqının əvvəlki kimi olduğunu düşünürdü. Ona görə də bu məsələ ilə bağlı müəyyən anlaşılmazlıqlar yaranmışdı və xeyli narazılıqlar olurdu. Bəzən bu narazılıqlar ciddi şəkildə alırdı. Ona görə də qərara almışdıq ki, çətinliyi olan tələbələrə illik təhsil haqqını bir dəfəyə deyil bir neçə dəfəyə ödəmək imkanı verək ki, “nə şiş yansın, nə kabab”. Bu məqsədlə də mən gələnlərə dəyişikliklərdən bəhs edərkən, təhsil haqqını ödəməklə bağlı çətinliklərinin olub-olmadığını soruşurdum. Qeydiyyatı ilk gələn tələbədən bunu soruşanda o, ötkəm səsle bildirdi ki, təhsil haqqı ilə bağlı heç bir problem yoxdur. Mən sevindim ki, aha, birinci belə başladısa, inşallah hər şey yaxşı olar, təhsil haqqının artması ilə bağlı narazılıqlar da olmaz. Kəfim kök halda “sənədlərinizi mənə verin, təhsil haqqını da, zəhmət olmasa, xəzinədəyə ödəyib çekini gətirin” dedim. Tələbə: “Mən təhsil haqqı ödəmirəm, dövlət sifarişli ilə qəbul olmuşam”.

İsaxan İsaxanlı